

Al·legoria de Nadal

«Va marxar de casa seva, es va malgastar tot allò que havia rebut. I no només els diners, sinó també la seva salut i el seu honor. De tant en tant li rondava la idea del retorn a casa, però se la treia del cap. Unes vegades per por de ser mal rebut, altres, perquè no se sentia capaç de tornar a una vida ordenada, ja que li faltava voluntat per fer-ho. Un any, quan s'atansava el Nadal, es va animar a escriure als seus: els demanava perdó per tot el que havia passat; no gosava tornar, però ho estava desitjant amb tot el seu cor des-trossat.

Els deia en la carta que si ells -pares i germans- estaven disposats a acollir-lo, posessin un mocador blanc penjat a l'arbre, desfullat per l'hivern, que hi havia tocat a la casa i al costat de la via del ferrocarril. Ell passaria en un tren el 24 de desembre. Si veia el mocador, baixaria a l'estació; si no el veia, acceptaria la decisió i continuaria el viatge...

Durant el viatge s'imaginava l'arbre, tan familiar, amb un blanc mocador, potser a l'extrem d'aquella branca que tocava a la via i per la que tantes vegades s'hi havia enfilat i grimpat de nen. Però també es re-

presentava l'arbre totalment despul·lat i silenciós i se li gelava el cor.

Quan el tren va passar ràpidament davant de casa seva, va contemplar el vell arbre transformat, que blanquejava replet de mocadors que els seus havien penjat a les seves branques».

Consell Parroquial Vila-roja-Palol d'Onyar

Nadal! Nadal! Terra i cel és un cant! Nadal! Nadal! Adorem tots l'Infant!

La festa cristiana més important és la Pasqua. Tant, que la celebrem no pas només un dia cada any, sinó cada setmana. El diumenge és la Pasqua setmanal.

El Nadal és també importantíssim. Si Pasqua és el cim de la salvació, el Nadal n'és, pràcticament, el començament.

I és, sens dubte, la celebració més entranyable i popular de totes les festes cristianes, que tampoc no és d'un dia, sinó, entre nosaltres, quasi de dues setmanes.

El Cristianisme quan decidí celebrar el Nadal, que fou força més tard que la Pasqua, elegí una diada que ja celebraven les religions primitives paganes: quan el dia comença a creïxer, després d'ultrapassat el dia més curt de l'any, quan el sol emprèn el camí

de la victòria, quan comencem a passar de les tenebres a la llum. Jesús és el sol, és la lluna que ve a il·luminar tots els qui estàvem a les fosques.

A gran part del món, sobretot a tot el món crític, el Nadal marca la separació entre els anys abans del Crist i els anys després del Crist.

Tan popular, el Nadal, que el celebrem a l'església, a casa, en el dinar, els pessebres, els arbres, pels carrers il·luminats i els aparadors ornamentats.

Celebrem, doncs, tots el Nadal. Donem glòria a Déu i demanem la pau per a tots nosaltres, per als homes que estima el Senyor, que són tots.

Bon Nadal, bones festes us desitja

Mossèn Francesc Puig